

Fremtid for Amerika og 18. juli 2020 - Nummer Seks

Banneret

Jeff Pippenger

2023-09-23

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen, som sagde til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

Efter at være blevet trådt ned på gaden modtager Elias og Moses Trøsteren, og derefter rejser de sig på deres fødder. Ezekiels dal med knogler hører først en lyd og oplever derpå en rystelse, men de var stadig uden ånde.

Så profeterede jeg, som jeg var befalet; og mens jeg profeterede, lød der en lyd, og se, der kom en rysten, og benene samlede sig, hvert ben til sit ben. Og da jeg så efter, se, da kom sener og kød på dem, og huden dækkede dem ovenover; men der var ingen ånde i dem. Ezekiel 37:7, 8.

Når legemerne er blevet genoprettet, hører de budskabet fra de fire vinde.

Da sagde han til mig: Profetér til vinden, profetér, menneskesøn, og sig til vinden: Så siger den Herre Gud: Kom fra de fire vinde, du ånde, og blæs på disse dræbte, så de må blive levende. Så profeterede jeg, som han havde befalet mig, og ånden kom ind i dem, og de blev levende og stod op på deres fødder, en såre stor hær. Ezekiel 37:9, 10.

Alle profeterne udpeger verdens ende, og derfor frembringer afsnittet fra Ezekiel et dilemma for dem, der ønsker at undgå budskabet fra Åbenbaringen kapitel elleves to profeter. For dem, der ønsker at forkaste budskabet, er den letteste løgn, de kan fortælle sig selv, naturligvis, at Åbenbaringen kapitel elleve blot er en historie, som repræsenterer den Franske Revolution, og at den ikke har nogen anvendelse på verdens ende. Men hvis man accepterer forudsætningen om, at selv Åbenbaringen kapitel elleve udpeger verdens ende, må man forlige sig med det forhold, at den mægtige hær ved verdens ende, som fremfører den tredje engels budskab med et højt råb, identificeres som død og oprejst, før den står frem som Guds hær.

Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse ben er hele Israels hus; se, de siger: Vore ben er udtørrede, og vort håb er tabt; vi er afskåret fra vore dele. Profetér derfor og sig til dem: Så siger den Herre Gud: Se, mit folk, jeg vil åbne jeres grave og lade jer komme op af jeres grave og føre jer til Israels land. Og I skal kende, at jeg er Herren, når jeg har åbnet jeres grave, mit folk, og ført jer op af jeres grave. Og jeg vil lægge min Ånd i jer, og I skal leve, og jeg vil sætte jer i jeres eget land; da skal I kende, at jeg, Herren, har talt og fuldbyrdet det, siger Herren. Ezekiel 37:11–14.

Kristus steg op til himlen med en sky, og Han vender tilbage med skyer, og skyerne repræsenterer engle. Moses og Elias stiger op til himlen i en sky, som repræsenterer den tredje engels budskab, der flyver midt på himlen ved søndagsloven i De Forenede Stater. Moses og Elias stiger op til himlen ved søndagsloven i forbindelse med et budskab om islam.

Esajas identificerer mange af de sandheder, der er forbundet med denne historie, og det i netop det samme afsnit, som Jesus henviste til for at identificere sit værk. Han brugte profeterne Elias og Elisa som eksempler på, at et profetisk budskab ikke blev modtaget af deres egne landsmænd, og dette bragte straks dem i menigheden i Nazaret til vrede, og de søgte at dræbe ham.

Den Herre Guds Ånd er over mig; thi Herren har salvet mig til at forkynde godt budskab for de sagtmodige; han har sendt mig for at forbinde de sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for de fangne og fængslets åbning for dem, som er bundne; for at udråbe Herrens velbehagelige år og vor Guds hævn dag, for at trøste alle sørgende; for at tildele dem, som sørger i Zion, at give dem pryde i stedet for aske, glædens olie i stedet for sorg, lovprisningens klædning i stedet for mismodets ånd; for at de må kaldes retfærdighedens træer, Herrens plantning, for at han må herliggøres. Og de skal genopbygge de gamle ruiner, de skal rejse de fordums ødelæggelser, og de skal istandsætte de øde byer, de mange slægtleds ødelæggelser. Og fremmede skal stå og vogte jeres hjerter, og udlændinges sønner skal være jeres plovmand og jeres vingårdsmænd. Men I skal kaldes Herrens præster; man skal kalde jer vor Guds tjenere; I skal nyde hedningefolkernes rigdomme, og i deres herlighed skal I rose jer. For eders skam skal I få dobbelt, og for vanære skal de fryde sig over deres lod; derfor skal de i deres land eje dobbelt; evig glæde skal være dem til del. Thi jeg, Herren, elsker ret, jeg hader rov ved brændoffer; og jeg vil lede deres gerning i sandhed, og jeg vil slutte en evig pagt med dem. Og deres æt skal kendes blandt hedningefolkene og deres afkom blandt folkene; alle, som ser dem, skal erkende dem, at de er den æt, som Herren har velsignet. Jeg vil glæde mig storligen i Herren, min sjæl skal fryde sig i min Gud; thi han har iklædt mig frelsens klæder, han har dækket mig med retfærdighedens kappe, som en brudgom smykker sig med pryde, og som en brud pryder sig med sine juveler. Thi ligesom jorden frembringer sin spire, og ligesom haven lader det, som er sået i den, spire frem, således skal den Herre Gud lade retfærdighed og lovprisning spire frem for alle folkene.

For Zions skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems skyld vil jeg ikke unde mig ro, før dets retfærdighed bryder frem som stråleglans, og dets frelse som en brændende fakkell. Og hedningerne skal se din retfærdighed, og alle konger din herlighed; og du skal kaldes ved et nyt navn, som Herrens mund skal nævne. Du skal også være en herlighedskrone i Herrens hånd og et kongeligt diadem i din Guds hånd. Du skal ikke mere kaldes Forladt, og dit land skal ikke mere kaldes Øde; men du skal kaldes Hephzibah, og dit land Beulah; for Herren har velbehag i dig, og dit land skal blive ægteviet. For som en ung mand ægter en jomfru, således skal dine sønner ægte dig; og som brudgommen fryder sig over bruden, således skal din Gud fryde sig over dig. På dine mure, Jerusalem, har jeg sat vægtene, som aldrig skal tie, hverken dag eller nat; I, som minder Herren om hans løfter, vær ikke tavse. Og giv ham ingen ro, før han grundfæster Jerusalem og gør det til en lovsang på jorden. Herren har svoret ved sin højre hånd og ved sin styrkes arm: Sandelig, jeg vil ikke mere give dit korn til føde for dine fjender, og fremmedes sønner skal ikke drikke din vin, som du har arbejdet for; men de, som har samlet

det, skal spise det og prise Herren, og de, som har indbjerget det, skal drikke det i min helligheds forgårde. Drag igennem, drag igennem portene; bered vejen for folket; ban, ban hovedvejen; ryd stenene bort; løft et banner for folkene. Se, Herren har ladet det forkynde til jordens ende: Sig til Zions datter: Se, din frelse kommer; se, hans løn er med ham, og hans gengældelse går foran ham. Og man skal kalde dem: Det hellige folk, Herrens genløste; og du skal kaldes: Den eftersøgte, en by, der ikke er forladt. Esajas 61:1–62:12.

Herren indgår en „evig pagt“ med de hundrede og fireogfyrre tusind, som tidligere har været „forladte“, men siden bliver „en by“, som „ikke er forladt“. De var „øde“ og døde på gaden. Esajas identificerer dem som „Herrens præster“, Herrens „tjenere“, „et helligt folk“ og „vægterne“ på Zions mure.

I modsætning til dem, som glædede sig over deres døde legemer, fryder Gud sig da over dem »som brudgommen fryder sig over bruden«. Bruden er da blevet gjort rede. Ligesom Herren i løftet til Filadelfia giver dem et »nyt navn«, identificerer Han deres navn som »Hefziba« og »Be’ula«. Hefziba betyder: min lyst står til hende, og Be’ula betyder: at ægte. Herren ægter dem, som repræsenteres ved Elias og Moses.

Det værk, de er givet, er at berede vejen for Kristi andet komme ved at prædike de „gode tidender“ om Kristus og Hans retfærdighed „indtil verdens ende“. De er blevet salvet af Trøsteren i Åndens udgydelse og skal da blive løftet „op som et banner“, idet „en høj røst fra himmelen“ siger „til dem: Kom herop.“ Da skal de være som „en herlighedskrone“ og „et kongeligt diadem“ i Herrens hånd. Zakarias identificerer den samme krone som et banner, samtidig med at han også henlægger begivenheden til tiden for den sildige regn.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som hjorden af sit folk; thi de skal være som stenene i en krone, løftet op som et banner over hans land. For hvor stor er hans godhed, og hvor stor er hans skønhed! Korn skal glæde de unge mænd, og ny vin jomfruerne. Bed Herren om regn i tiden for den sildige regn; så skal Herren danne lysende skyer og give dem regnbyger, til enhver græs på marken. Zakarias 9:16–10:1.

De vil være »hans folks hjord«, men Herren har en anden hjord, som da stadig er i Babylon, og som han også vil kalde. Deres arbejde vil være at genopbygge de »gamle« øde steder og »ødeleggelsen« fra mange slægtled. De vil være dem, som vender tilbage og genopretter de gamle stier, der er blevet forkastet og tildækket inden for adventismen og uden for adventismen. De vil vende tilbage til de milleritiske grundsandheder og fremstille dem i deres renhed for laodikeisk adventisme, og de vil også frembære et budskab til dem uden for adventismen om de »gamle« sandheder, der er forbundet med Guds lov, især sabbatten. Derved vil de bruge mange slægtleds historier til at illustrere den nye historie. Deres arbejde vil finde sted under sildigregnen, når Guds domme er i landet. Når Herren med sin højre hånd løfter dem op som et banner, vil hele verden, som tidligere havde frydet sig over deres døde legemer, der lå på gaden, se banneret og høre vægternes advarende basun.

Alle I verdens indbyggere og I, som bor på jorden, se til, når han løfter et banner på bjergene; og når han støder i basun, hør efter. Esajas 18,3.

I det ellefte kapitel i Åbenbaringen, da de, som havde glædet sig over deres døde legemer, så dem rejse sig, „faldt stor frygt på dem, som så dem.“

Da skal assyreren falde for sværdet, ikke for en mægtig mands; og sværdet, ikke for en ringe mands, skal fortære ham; men han skal fly for sværdet, og hans unge mænd skal blive slået til jorden. Og han skal i frygt drage bort til sin faste borg, og hans fyrster skal ræddes for banneret, siger Herren, hvis ild er i Zion, og hvis ovn er i Jerusalem. Esajas 31:8, 9.

Alle profetens vidnesbyrd samles i Johannes' Åbenbaring. Assyren repræsenterer nordens konge i Daniel 11, vers 40–45, som går til sin ende uden nogen hjælp. Når de hundrede og fireogfyrre tusind, som er Guds vægttere, blæser i basunen, vil hele verden høre det og blive grebet af frygt. De, som repræsenteres ved de to profeter, vil blive „salvet“ af Talsmanden „til at forkynde godt budskab“, nemlig de „rygter fra øst og fra nord“, som „forfærder“ nordens konge i Daniel kapitel 11, vers 44, og dette markerer begyndelsen på forfølgelsen under søndagslovskrisen. På den tid vil hedningerne svare på budskabet om at komme ud af Babylon og komme og slutte sig til Herrens præster, som også fremstilles som „Isajs rod“, og dermed identificeres den bibelske metodologi, som de vil benytte til at fremføre advarselsbudskabet for hedningerne.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren igen anden gang skal udrække sin hånd for at genvinde resten af sit folk, som er tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for folkene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Esajas 11:10–12.

Herren samlede sit folk den 11. september 2001 med det budskab, som identificerede Islams angreb som ankomsten af det tredje ve. Herren samler sit folk igen anden gang, efter at de har ligget døde på gaden. Når Han gør det, bliver de samlede identificeret som »Israels fordrevne«, »Judas adspredte«. De blev kastet ud på gaderne den 18. juli 2020, men de bliver samlet anden gang for at være det banner, som samler Guds anden hjord, der stadig er i Babylon. Samlingen af dem, som stadig er i Babylon, begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater, som er den anden af de to røster i Åbenbaringen atten.

Den første samling fandt sted den 11. september 2001, da islam ramte De Forenede Stater. Som det banner, der skal samles anden gang, fremstilles de som Isajs rod, hvilket er et symbol, der repræsenterer Alfa og Omega-værket ved at illustrere enden på en ting sammen med begyndelsen på en ting. Den første samling blev kendetegnet ved et islamisk angreb på De Forenede Stater og illustrerer og identificerer et islamisk angreb på De Forenede Stater som den anden samling. Når Isajs rod står som et banner for hedningerne, skal hans „hvile“ være herlig, for banneret vil lede dem, der endnu er i Babylon, tilbage til den bibelske gamle sti med sabbatten på den syvende dag og således markere bannerets ophøjelse for hedningerne ved søndagslovskrisen.

„fanen“ gennemgår først en renselsesproces, som er blevet illustreret i Malakias' tredje kapitel, i Kristi to tempelrenselse og naturligvis i lignelsen om de ti jomfruer ved afslutningen af den milleritiske bevægelse. Renselsesprocessen i begyndelsen gentages ved enden til punkt og prikke

og fremstilles af Esajas i forbindelse med en enestående tavle, som er blevet bemærket i en bog. Adventismens oprør er den forfalskede tavle, der blev frembragt i 1863 for at forkaste og erstatte de to tavler, som er omtalt i Habakkuks bog kapitel to.

Gå nu hen og skriv det op for deres øjne på en tavle og optegn det i en bog, så det kan stå for kommende tider til evig tid: For dette er et genstridigt folk, løgnagtige børn, børn, som ikke vil høre Herrens lov; som siger til seerne: Se ikke; og til profeterne: Profetér ikke for os det, som er ret; tal glatte ord til os, profetér bedrag; vig bort fra vejen, bøj af fra stien, få Israels Hellige til at vige fra os. Derfor, således siger Israels Hellige: Fordi I foragter dette ord og stoler på undertrykkelse og fordrejelse og bygger derpå, derfor skal denne misgerning blive for jer som en revne, der er rede til at falde, som buler ud i en høj mur, hvis sammenbrud kommer pludseligt, i ét nu. Og han skal sønderbryde den, som når pottemagerens kar knuses i stykker; han skal ikke skåne, så der blandt dets skår ikke findes et stykke til at tage ild fra arnen med eller øse vand med af brønden. For således siger den Herre Gud, Israels Hellige: Ved omvendelse og hvile skal I frelses; i stilhed og tillid skal jeres styrke være; men I ville ikke. Men I sagde: Nej, vi vil flygte på heste; derfor skal I flygte; og: Vi vil ride på de hurtige; derfor skal de, som forfølger jer, være hurtige. Tusind skal flygte for én enkelts trussel; for fems trussel skal I flygte, indtil I er ladt tilbage som en stang på toppen af et bjerg og som et banner på en høj. Derfor vil Herren bie, for at han kan være jer nådig, og derfor vil han ophøje sig, for at han kan forbarme sig over jer; for Herren er en dommens Gud; salige er alle de, som bier på ham. For folket skal bo i Zion, i Jerusalem; du skal ikke mere græde; han vil være dig højlig nådig ved lyden af dit råk; når han hører det, skal han svare dig. Esajas 30:8–19.

I 1863 begyndte adventismen processen med at forkaste William Millers profetiske budskab, således som det er fremstillet på Habakkuks to hellige tavler. Jesus illustrerer enden ved begyndelsen. I dette afsnit repræsenterer oprørerne ved adventismens begyndelse også oprørerne ved adventismens afslutning. I begge tilfælde repræsenterer oprøret en forkastelse af den profetiske besked og metodologi i hver historie, når de siger til „seerne“: „Se ikke“; og til profeterne: „Profetér ikke for os rette ting; tal til os glatte ting, profetér bedrag.“

De beslutter også at forlade stien, når de udråber: »Vig bort fra vejen, bøj af fra stien, lad Israels Hellige vige bort for os.« De retfærdiges sti er de »gamle stier« i Jeremias kapitel seks, vers seksten og sytten. Oprørerne beslutter ikke at vandre i de grundlæggende sandheder eller at lytte til lyden af basunen, som blæses af de vægtene, der er blevet ophøjet, og som repræsenterer Milleritbevægelsen og Future for America-bevægelsen.

Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den, så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: »Vi vil ikke vandre på den.« Også vækkere satte jeg over jer og sagde: »Lyt til basunens lyd.« Men de sagde: »Vi vil ikke lytte.« Derfor, hør, I folkeslag, og vid, du menighed, hvad der sker iblandt dem. Hør, du jord: se, jeg vil lade ulykke komme over dette folk, frugten af deres tanker, fordi de ikke har lyttet til mine ord og til min lov, men forkastet den. Jeremias 6:16–19.

Oprørernes vægring ved at vandre ad de gamle stier fremstilles også som deres ønske om at »lade Israels Hellige ophøre for deres åsyn«, og repræsenterer forkastelsen af Midnatsråbets budskab,

som er baseret på, at Alfa og Omega illustrerer adventismens afslutning ved dens begyndelse.

„De havde et klart lys anbragt bag sig ved stiens begyndelse, og en engel fortalte mig, at det var »midnatsråbet«. Dette lys skinnede hele vejen langs stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble.“

"Hvis de holdt deres øjne fæstet på Jesus, som var lige foran dem og ledte dem til byen, var de i sikkerhed. Men snart blev nogle trætte og sagde, at byen var langt borte, og at de havde ventet at være nået ind i den før. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm kom et lys, som bølgede hen over adventskarens flok, og de råbte: 'Halleluja!' Andre fornægtede i overmod lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, som havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder blev efterladt i fuldstændigt mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og onde verden nedenfor." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Den renselsesproces, som er fremstillet ved Midnatsråbet, frembringer to klasser af tilbedere, og Esajas kapitel tredive fremstiller de dårlige jomfruers mangel på olie som en manglende evne til at samle vand eller ild, som begge er symboler på Talsmanden, når Esajas skriver: „hvis sønderbrud kommer pludseligt, på et øjeblik. Og han skal sønderbryde det, som når pottemagerens kar knuses i stykker; han skal ikke skåne, så der blandt dets stumper ikke skal findes et skår til at tage ild fra arnen eller til at øse vand med af brønden.“ Deres dom kommer „pludseligt“ som fremstillet ved råbet ved midnat, når de da finder, at det er for sent at få olien. Ilden og vandet i Esajas' vidnesbyrd er ganske enkelt en anden fremstilling af olien i lignelsen om de ti jomfruer. Olie, vand og ild repræsenterer karakter; de repræsenterer budskabet og også Talsmandens nærvær. Ingen af disse symboler kan opnås, når de ti jomfruers dom „kommer pludseligt, på et øjeblik.“ Da er det for sent.

Den eneste sikkerhed findes i at „vende tilbage“, hvilket er det løfte, der blev givet til Jeremias, da han repræsenterede dem, som blev skuffede ved den første skuffelse. Hvis Guds folk ville vende tilbage til Ham, ville Han vende tilbage til dem, men oprørerne nægter, og det lys, som oplyste stien, slukkedes. Lyset ved begyndelsen var Midnatsråbet, og stien fremad blev oplyst af Kristi herlige højre arm hele vejen ind i evigheden. Kristus var foran dem på stien, og lyset bagved må være det samme lys, for Kristus illustrerer enden på stien ved begyndelsen af stien. Midnatsråbet var og er den nærværende sandhed.

„Jeg henvises ofte til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge, og fem var dårlige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til mindste bogstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens ende.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Et ønske om at få den Hellige til at vige bort fra deres åsyn er en forkastelse ikke blot af Kristus, men af Kristus som Alfa og Omega. Det er en forkastelse af Midnatsråbets budskab. Midnatsråbets budskab i adventismens begyndelse var en korrektion af den fejlslagne forudsigelse.

Oprørerne forkastede de „gamle stier“ og skabte et forfalsket „bord“, adskilt fra de retfærdige, sådan som disse blev fremstillet i milleritbevægelsens opfyldelse af Midnatsråbet. Da flygtede „et tusind“ „for trusselen fra én“, og bevægelsen gik pludseligt fra halvtreds tusind ned til halvtreds.

De flygtede på grund af den „trussel“, som kom fra de „fem“ kloge jomfruer, der sagde til dem, at de ikke havde olie at dele, og at de måtte gå hen og købe deres egen olie. Adskillelsen af de dårlige fra de kloge efterlod de kloge jomfruer „som et banner på toppen af et bjerg og som et tegn på en høj“. De dårlige jomfruers oprør den 22. oktober 1844 illustrerede oprøret i 1863, for den 22. oktober 1844 var begyndelsen på de nitten år, som repræsenterer afslutningen på de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Vi har mere at sige om dette emne, men oprøret i 1844 var et forbillede på oprøret i 1863 og markerer det tidspunkt, da det forfalskede bord blev skabt.

Den frygt, som de tåbelige jomfruer oplever, er den frygt, der fremstilles, når de vise jomfruer vækkes til live igen og står på deres fødder. Da er det for sent at vende tilbage fra skuffelsen den 18. juli 2020, og det næste, der skal ske, er himmelfarten op til himlen, som finder sted ved søndagsloven. Det er da, at et stort jordskælv finder sted.

Og i samme stund skete der et stort jordskælv, og en tiendedel af byen faldt, og i jordskælvet blev syv tusind mennesker dræbt; og de øvrige blev grebet af frygt og gav himlens Gud ære. Det andet ve er forbi; og se, det tredje ve kommer snart. Åbenbaringen 11,13-14.

Åbenbaringen kapitel elleve fastslår, at under den Franske Revolution faldt en tiendedel af staden, og i denne historie blev nationen Frankrig, en nation, som bestod af to profetiske horn, fremstillet som Sodoma og Egypten, omstyrtet. Frankrigs to horn er et forbillede på De Forenede Staters to horn.

Frankrig var profetisk et af de ti riger, som i Daniel syv repræsenterer det hedenske Rom, og derfor faldt en tiendedel af riget (byen). Faktisk var Frankrig, blandt de ti horn i Daniel syv, som til sidst satte pavedømmet på jordens trone i 538, det primære rige, der grundlagde pavedømmet. Som en af de ti magter i Daniel syv er Frankrig et forbillede på rollen for det tohornede jorddyr i Åbenbaringen tretten. De Forenede Stater udfører ved enden det samme værk for pavedømmet, som Frankrig gjorde i begyndelsen. De Forenede Stater er den fremmeste magt blandt de ti konger, som repræsenterer De Forenede Nationer, og det falder ved søndagslovens jordskælv. Vi vil behandle disse vers mere udførligt i den næste artikel.

Et af denne artikels primære anliggender er, at den er et budskab, som får Guds folk på benene; thi Talsmanden, som får dem på benene, repræsenterer olien, der ikke blot repræsenterer Helligånden, men også de budskaber, som Gud sender til sit folk. Budskabet i Åbenbaringen elleve, som får Moses og Elias på benene, fremstilles ligeledes ved det løfte, der blev givet til Jeremias.

Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg lade dig komme tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det usle, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men du må ikke vende tilbage til dem. Og jeg vil gøre dig til en befæstet mur af kobber for dette folk; og de skal stride imod dig, men de skal ikke få overhånd over dig; thi jeg er med dig for at frelse dig og udfri dig, siger Herren. Og jeg vil udfri dig af de ugudeliges hånd, og jeg vil løskøbe dig af de grusomes hånd. Jeremias 15:19–21.

Esajas havde fremsat den samme appel, da han sagde: »For så siger den Herre Gud, Israels Hellige: Ved omvendelse og hvile skal I frelses.« Esajas tilføjede, at »omvendelsen« stod i forbindelse med lignelsens ventetid, for han skrev: »Og derfor vil Herren vente, for at han kan være jer nådig, og

derfor vil han ophøjes, for at han kan forbarmes over jer; thi Herren er en dommens Gud; salige er alle de, som bier på ham.«

Det privilegium at være Guds „mund“, sådan som Jeremias identificerede det, er privilegiet at tale for Gud på den tid, hvor De Forenede Stater „taler som en drage“. De ord, som da vil blive talt af Guds folk, er advarslen imod det pavelige dyrs mærke. At få del i den herlige bevægelse kræver, at vi vender tilbage.

Dersom du vil vende tilbage, Israel, siger Herren, så vend tilbage til mig; og dersom du vil fjerne dine vederstyggeligheder fra mit åsyn, da skal du ikke flakke om. Og du skal sværge: Så sandt Herren lever, i sandhed, i ret og i retfærdighed; og folkene skal velsigne sig i ham, og i ham skal de rose sig. Thi så siger Herren til Judas mænd og Jerusalems indbyggere: Bryd jer ny jord, og så ikke blandt torne. Omskær jer for Herren, og borttag jeres hjertes forhud, I Judas mænd og Jerusalems indbyggere, for at ikke min harme skal bryde frem som ild og brænde, så ingen kan slukke den, på grund af jeres gerningers ondskab. Forkynd i Juda og kundgør det i Jerusalem; og sig: Stød i basun i landet; råb højt, saml eder sammen, og sig: Forsaml eder, og lad os drage ind i de befæstede byer. Rejs banneret mod Zion; fly, tøv ikke; thi jeg vil bringe ulykke fra nord og et stort sammenbrud. Løven er draget op fra sit krat, og folkenes ødelægger er på vej; han er draget ud fra sit sted for at gøre dit land øde, og dine byer skal lægges i grus, uden indbygger. Jeremias 4:1–7.

Men Herrens Ånd kom over Gideon, og han blæste i horn; og Abiezer samlede sig efter ham. Og han sendte bud gennem hele Manasse; som også samlede sig efter ham; og han sendte bud til Aser og til Zebulon og til Naftali; og de drog op for at møde dem. Dommerne 6:34, 35.